

ת"פ 34714/09/13 - מדינת ישראל נגד סולומון רובינוב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 34714-09-13 מדינת ישראל נ' רובינוב(עציר)
בפני כב' השופט ד"ר שאול אבינור

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

סולומון רובינוב (עציר)

הנאשם

הכרעת דין

א. רקע כללי וגדר המחלוקת בין הצדדים:

1. הנאשם הואשם לפניו בביצוע עבירות של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע עבירה, לפי הוראות סעיף 406(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין), גניבה, לפי הוראות סעיף 384 לחוק העונשין, והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, לפי הוראות סעיף 275 לחוק העונשין.
2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 11.9.13 בשעה 11:38 או בסמוך לכך, התפרץ הנאשם לדירתה של המתלוננת, ברח' תדהר 5 בשכונת התקווה בתל-אביב (להלן - הדירה), בכך שנכנס לדירה דרך חלון לאחר ששבר את הסורגים, שהותקנו על החלון, באמצעות מגבה מכני של רכב.
3. לאחר שפרץ לדירה גנב הנאשם ממנה ארנק שהכיל תעודות וכסף מזומן, השייכים למתלוננת. הנאשם הכניס רכוש נוסף לתוך שקיות, אך במהלך הדברים הבחין הנאשם בשוטר אברהם פרץ, שהגיע למקום. הנאשם נמלט אפוא והשאיר את השקיות בדירה. הנאשם הואשם גם בכך שנמלט מהשוטר וכתולדה מכך הפריע לשוטר בשעת מילוי תפקידו.
4. עוד צוין, בעובדות כתב האישום, כי יום לפני ההתפרצות פנה הנאשם למתלוננת וביקש ממנה להיכנס לדירה כדי לשתות מים. משסירבה המתלוננת לבקשת הנאשם ניסה הנאשם לברר אם היא מתגוררת בדירה בגפה וטען שהוא מעוניין לרכוש את הדירה (להלן - האירועים שקדמו להתפרצות).
5. בתשובתו לאישום (ר' בפרוטוקול, עמ' 3) כפר הנאשם, באמצעות בא-כוחו, כפירה מלאה ומוחלטת בעובדות כתב האישום. לגרסתו, הוא כלל לא היה במקום ביצוע העבירה הנטען וממילא לא פרץ לדירה ולא גנב ממנה מאומה. עוד הכחיש הנאשם את האירועים שקדמו להתפרצות, כאשר לגרסתו הוא כלל לא פגש במתלוננת.

ב.

פרשת התביעה:

6. מטעם המאשימה העידו המתלוננת, מר סימון בוזגלו, מר עמיקם אהרונ, וכן מספר שוטרים (אלון מגן, יעקב גוב, לירז כהן-פור, צביקה כהן ויניב קיוק). כמו כן הוגשו מספר מוצגים בהסכמה.

7. המתלוננת תיארה בעדותה את האירועים שקדמו להתפרצות. יש להעיר, כי הגם שבכתב האישום מצוין שהאירועים קרו יום לפני ההתפרצות, המתלוננת טענה כי הם קרו יומיים לפני כן, כפי שגם מסרה מידית לשוטר אבי פרץ (ר' ת/4). מכל מקום, לדברי המתלוננת, בעת האירועים שקדמו להתפרצות היא עסקה בניקיון הדירה, ופועלים ערבים שעבדו בבית שכן גרמו ליצירת אבק רב. היא צעקה להם שיפסיקו אך הם לא שעו לבקשותיה ועל כן היא הזמינה משטרה.

8. או אז, הנאשם, שהיה במקום:

...היה אחד גבר על יד קיר (מצביעה על הנאשם) הוא מדבר רוסית, מה נשמע מה קורה למה את עצבנית, כל מיני שטויות. לא רציתי לדבר איתו כי אני עצבנית. הוא אמר אני שכן ש(ל)ך, הוא אמר אני קונה את הדירה דופלקס כמו שלך במיליון שבע מאות שקל ואחר כך הוא צועק על הערבי מה עוד מעט כיפור למה הבית לא מוכן. והשני אומר לו אל תדאג אחרי החג הדירה תהיה מוכנה, אחר כך ביקש סיגריה ואני נתתי. הוא שם את הידיים על הקיר, הוא נכנס בחצר שלי, אני אומרת מה אתה רוצה, הוא אמר אולי את רוצה לאכול, הוא שאל עם מי את גרה, אני לא רציתי שיכנס כי הכל פתוח, אמרתי אני לבד ולא רוצה. וניקיתי חצר והוא מעשן. הוא מדבר ככה כמו בכוח, הוא רוצה כל הזמן נכנס בחצר שלי, אני אומרת לא. הוא אמר אולי את רוצה לאכול ואמרתי תעזוב אותי אני לא רוצה כלום... (ר' בפרוטוקול, עמ' 5 שורה 20 ואילך).

9. באשר לאירועי יום ההתפרצות, ופגישתה עם השוטר אבי פרץ, סיפרה המתלוננת - שלא ראתה את הפורץ - כלהלן:

...ברבע לשתיים אני חוזרת הביתה, פתחתי את הדלת ומישהו יושב בפנים, ואומר רק רגע, אני קיבלתי שוק... הוא אומר אני משטרה, אני שאלתי איך אתה נכנס לדירה, אני בקריזה, הוא אומר תסתכלי בחלון, ראיתי חלון פתוח שבור, אני לא יכולה לדבר כלום, פתאום ראיתי בספה יש שניים או שלוש תיקים ובכל תיק היה מחשב, בושם, כל מיני דברים טובים. בסלון היה בסדר. אני לא הסתכלתי עד הערב מה היה למעלה. נסעתי למשטרה, ולא סיפרתי למשטרה מה היה שם. כשנכנסתי לשם היה קטסטרופה. בסלון היה מסודר, היה ארנק קטן שחור היה שם תעודת עולה, תעודת לידה, דולרים וכסף של אוקראינה לא מצאתי את זה, סיפרתי את זה למשטרה (ר' בפרוטוקול, עמ' 6 שורה 7 ואילך).

10. המתלוננת הסבירה כי לא זיהתה את הנאשם במסדר תמונות (ר' המוצגים ת/10 ות/10א) שכן ביקשה לראותו פנים אל פנים ושהיא זוכרת "מאה אחוז" קעקוע באצבעות. המתלוננת גם כעסה על התנהגות הנאשם, שחייך וצחק במהלך עדותה, והסבירה כיצד זיהתה אותו כשפגשה אותו בתחנת המשטרה, כלהלן:

ת: ...היא (החוקרת - ש.א.) שואלת איך הגבר (שראתה ביום שלפני ההתפרצות - ש.א.) נראה, אמרתי לו אולי 1.75 מטר אני לא זוכר, לא ראיתי הכל, ראיתי רק חצי גוף. היה חולצה שחורה, ואני זוכרת מאה אחוז קעקוע באצבעות וטבעת וזהו מה שסיפרתי זה הכל ובמשטרה נותנים תמונות ואמרתי שלפי תמונות אני

לא יודעת לזהות ואני רוצה לראות אותו פנים. הוא אמר שאסור לראות בפנים רק לפי תמונות. אני אמרתי סליחה, לפני שפרצו את הבית דיברתי עם אדם אני רוצה לראות פנים.

ש: את לא רוצה מסדר תמונות ואז מה קרה.

ת: אני מסתכלת על התמונות ובתמונות כולם אותם פנים. ואז עו"ד אומר ראית לא מצאת אותו ואני אמרתי שאני רוצה לראות אותו פנים פנים.

ש: מה קרה במשטרה אחר כך.

ת: הוא נכנס בחדר ואני ראיתי אותו.

ש: איפה את היית.

ת: אני הייתי יושבת בחדר. היו 4 - 5 אנשים. אני אומרת מה נשמע? הוא אומר מי את? אמרתי אני השכנה. אותו יום אני לא ידעתי שהוא היה בבית שלי שהוא נכנס בבית שלי. אף אחד לא אומר שהוא נכנס, שהוא פרץ את הבית.

ש: ואז מה קרה.

ת: סיפרתי הכל והוא אומר אני לא מכיר אותך. אמרתי גם אני לא מכירה אותך. אני מספרת סיפור שהיה לפני יומיים ואף אחד לא אומר שזה הוא.

ש: וזה שפגשת במשרד במשטרה מי זה?

ת: איזה בחור?

ש: של לפני יומיים. מי הבחור שפגשת לפני יומיים?

ת: זה הוא (מצביעה על הנאשם), בטח.

ש: איך את כל כך בטוחה.

ת: (ה)ס(ת)כלתי על הידיים שלו. אני זוכרת ידיים ופנים שלו. אני אומרת מה שיש. זהו. אם אני אדע שהוא נכנס. אני לא ידעתי שהוא נכנס לבית שלי. המשטרה רק שואלת מה היה לפני יומיים עם מי את מדברת עם איזה גבר. ואני אמרתי מה יש בידיים שלו. הוא יושב עכשיו כמו במסעדה וצוחק (ר' בפרוטוקול, עמ' 6 שורה 16 ואילך; בהמשך סיפרה המתלוננת כי קעקועים על הידיים הם קעקועים שעושים בבית סוהר, שם, עמ' 9 שורה 21).

11. בחקירתה הנגדית נשאלה המתלוננת על כך שהודיעה לשוטר אבי פרץ כי הפורץ כנראה לא הספיק לגנוב דבר ושהיא חושדת בפועלים, ואישרה את הדברים. עם זאת, כך הסבירה המתלוננת לעניין הרכוש שגנב, לאחר מכן היא בדקה ומצאה שהארנק שלה, עם המסמכים והכספים, נעלם (ר' בפרוטוקול, עמ' 8 שורה 19 ואילך).

12. באשר לזיהוי הנאשם בתחנת המשטרה - במהלך מתן עדותה - חזרה המתלוננת וטענה כי לא זיהתה את הנאשם בתמונות אלא פנים מול פנים, ואף ציינה כי הנאשם נכנס למקום משולב ידיים (על מנת להסתיר קעקועים על הידיים).

13. וכדבריה:

...הוא נכנס משולב ידיים. מדגימה שילוב ידיים. ולפני יומיים אני סיפרתי למשטרה שהגבר ככה וככה, אני לא ידעתי שזה הוא. אני לא משקרת. עכשיו אני יודעת שזה הוא נכנס בדירה שלי. הוא צוחק כל הזמן. הוא חושב שאני פראיירית. הוא לא מתבייש לדירה שלי. זו דירה שלי (שם, עמ' 10 שורה 24 ואילך).

14. מר סימון בוזגלו - שכן של המתלוננת, שהעיד על עצמו כמי שמקבל טיפולים נפשיים - ציין כי ביום ההתפרצות ראה אדם, שלבש חולצה לבנה, ג'ינס וכיפה, פורץ את סורגי דירת המתלוננת באמצעות מגבה מכני (ר' בפרוטוקול, עמ' 12 שורה 5 ואילך). בחקירתו במשטרה זיהה מר בוזגלו בוודאות את הנאשם, במסדר זיהוי תמונות, כמי שביצע את ההתפרצות (ר' המוצגים ת/7 עד ת/9).

15. יש לציין כי מר בוזגלו היה נסער מאוד במהלך עדותו לפניי והוכרז כעד עוין לאחר שטען כי לא ראה את פניו של הפורץ. בהמשך הדברים אמר מר בוזגלו שהוא קורבן, במקרה דנא, פרץ בבכי והוסיף "הייתי נותן לו שיפרוץ ושילך הביתה" (שם, בעמ' 15). מר בוזגלו ציין, בחקירתו הראשית, כי זיהה את הנאשם על פי מה שאמר לו מר אהרוני - העד הנוסף, אשר ביצע מסדר הזיהוי לפניי - ובחקירתו הנגדית חזר וטען כך (ר' בפרוטוקול, בעמ' 14).

16. מר אהרוני, שנקלע למקום ההתפרצות במקרה, סיפר על כך שהנאשם - אותו זיהה במסדר תמונות - ביקש ממנו מגבה מכני; וכדבריו:

אני בדיוק באתי עם הרכב שלי... והבחור הזה בא - מצביע על הנאשם - בא אלי ואומר לי תעשה לי טובה יש לי פנצ'ר ברח' המקביל ואשתי והילדים שם יושבים בתוך הרכב, וזה היה יום חם. אמרתי לו שיש רכב חדש ואני לא יודע אפילו איפה הג'ק. חיפשתי את הג'ק. הבאתי לו את הג'ק, הוא אמר לי שהוא מחליף וכמה רגעים הוא חוזר. שאלתי איפה הרכב, אמר לי ברחוב המקביל. נראה לי מוזר, הלכתי לרחוב המקביל ועוד רחוב ועוד רחוב, ולא ראיתי שום רכב. חזרתי חזרה לכיון הרכב שלי. אמרתי יבוא יבוא, לא יבוא - הלך הג'ק. עוד לא הגעתי לרכב, אני רואה אותו יוצא מאיזה סמטה ומביא לי את הג'ק וזהו. ואח"כ העד הקודם - הבחור הזה שהיה לפניי (מר בוזגלו - ש.א.), קורא לי בוא תראה מה עשה עם הג'ק שהבאת לו, אני נכנס לשביל, רואה סורגים פתוחים וזהו. אמרתי לו היית מצלצל למשטרה מה אתה קורא לי, הוא אמר לי אתה הבאת את הג'ק, תצלצל למשטרה אתה. בא אחד הבחורים שוטר שיושב בחוץ, שוטר עם קטנוע שאל איפה זה. הראיתי לו מעבר לחומה, אומר לי טוב תלך מפה... (ר' בפרוטוקול, עמ' 15 שורה 15 ואילך).

17. בחקירתו הנגדית נשאל העד מר אהרוני אודות זיהוי הנאשם במסדר זיהוי תמונות (ר' גם המוצגים ת/11 ות/12). ב"כ הנאשם הטיח בעד כי לפי התרשמותו הזיהוי היה רחוק מבטוח, כאשר הלכה למעשה העד התבלבל במספרי התמונות. ואולם, מר אהרוני הכחיש את הדברים (ר' בפרוטוקול, עמ' 18 שורה 1 ואילך) והסביר כי השוטר רק הסבירה שמספר התמונה מופיע משמאל לתמונה.

18. עוד העידו מטעם המאשימה מספר שוטרים. מר אלון מגן, מפקד תחנת שכונות, העיד כי ביום אירוע ההתפרצות הגיע לתחנה בעל הבניין, בו מצויה הדירה, והראה לו סרטונים מאפליקציית מצלמות שהתקין בבניין. לפי עדותו, באחד הסרטונים נראה הנאשם בסמוך לבניין, בשעה 10:45, כשהוא לבוש חולצה לבנה וחובש כיפה על ראשו. בהמשך, בשעה 11:15 לערך, נראה הנאשם יוצא בריצה מסמוך

לבנין כשמיד אחריו רואים את השוטר אבי פרץ יוצא בריצה אחריו (ר' דו"ח הצפייה ת/1). העד נחקר נגדית על הדו"ח שערך ועמד על דעתו כי זיהה את הנאשם בוודאות מלאה (ר' בפרוטוקול, עמ' 21 שורה 11).

19. העדים-השוטרים מר יעקב גוב וגב' לירז כהן-פור העידו אודות עריכת מסדרי הזיהוי. גב' כהן-פור ציינה, במזכר שכתבה (ת/3א), כי ביום 12.9.13 בשעה 18:24 התקשרה לב"כ הנאשם וציינה בפניו כי בכוונת המשטרה לבצע מסדר זיהוי תמונות, אך הלה טען שאין לו כוונה להגיע. השוטר מר אבי פרץ תיאר את אירועי יום ההתפרצות בדו"ח הפעולה שערך (ת/4). מר פרץ השתתף גם בתרגיל חקירה, שבמהלכו נכנס לחדר החקירות בו שהה הנאשם ביום 12.9.13 ושאל את הנאשם אם הוא זוכר אותו מאתמול (הגם שמר פרץ הודה כי לא זיהה את הפורץ בזמן האירוע). הנאשם השיב למר פרץ כי אינו מכיר אותו ואינו יודע על מה הוא מדבר.

20. השוטר צביקה כהן העיד על העתק סרטונים, מעסק בשם "שמשון הובלות", של מצלמה הממוקמת בבנין מגורים ברח' התדהר, בשעה ובמועד הרלוואנטיים לאירוע ההתפרצות (ר' דו"ח הפעולה ת/13א). ואולם, במועד הדיון לא ניתן היה לצפות בתקליטור בשל חסר בתכנה רלוואנטית במחשב הנייד שהובא לבית המשפט (ר' בפרוטוקול, עמ' 31 שורה 30 ואילך). לבסוף העיד מטעם המאשימה השוטר יניב קיוק, אשר ערך פעולות חקירה שונות (ר' המזכרים ת/14א עד ת/14ח). בין השאר תיאר מר קיוק את הדרך שבה הכניס את הנאשם לחדר החקירות, במהלך גביית הודעה מהמתלוננת. על פי האמור במזכר ת/14א, המתלוננת מיד זיהתה את הנאשם כאדם ששוחח עמה באירועים שקדמו להתפרצות.

21. מטעם המאשימה הוגשו בהסכמה מספר מוצגים ובהם שלושת הודעותיו של הנאשם (ת/18, ת/19 ות/20). משלב מוקדם יחסית בהודעתו הראשונה החל הנאשם לשתוק ונמנע מלענות על שאלות, ובהודעות הנוספות שנגבו ממנו לא ענה כלל לשאלות שנשאל. בתחילת הודעתו הראשונה (מיום ההתפרצות, 11.9.13, בשעה 18:11), טען הנאשם כי באותו הבוקר, בין השעה 07:30 לבין השעה 09:30, עבד אצל חמו וחמותו בבני ברק בניקוי החצר (ר' ת/18, שורה 18). ואולם, מיד לאחר מכן החל הנאשם להשיב על דרך ההתחמקות, למשל כשנשאל היכן נמצא רח' תדהר ובהר לשתוק (ר' ת/18, שורה 33), או כשנשאל מה עשה במסעדת "טורוס" (בה נעצר בשעה 14:55, ר' דו"ח המעצר ת/5) והשיב "לא רוצה להגיד לך מה עשיתי" "כי לא בא לי" (ר' ת/18, שורה 63 ואילך).

ג. פרשת ההגנה:

22. במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם עצמו. הנאשם חזר על כפירתו הכללית וטען שאינו קשור לאירועים נשוא כתב האישום; וכדבריו בחקירתו הראשית:

ש. ספר לביהמ"ש איפה הייתה ומה קרה ביום בו נעצרת ביום 11.9.13?

ת. הייתי בבית הורי אשתי, אח"כ הייתי במסעדה, ברח' האצ"ל בתל-אביב ואז באו בלשים ועצרו אותי.

ש. מעדותך הראשונה אני רואה שאתה משתף פעולה ופתאום אתה אומר שאתה לא רוצה לדבר יותר, מה הייתה הסיבה?

ת. אמרתי להם איפה הייתי, אצל ההורים של אשתי. וזה הכל, הם בכח עמדו על שלהם, לא יודע במה מדובר בכלל.

ש. עשינו היום איזושהי בדיקה, שתכף אציג לביהמ"ש, המרחק בין המקום שנטען שנפרץ לבין המקום בו נעצר, מה המרחק בערך?

ת. קילומטר.

...

ש. מה הטענה שלך למה ששמעת בבית המשפט ?

ת. שלא הייתי, לא מכיר את האישה ולא אף אחד (ר' בפרוטוקול, עמ' 37 שורה 3 ואילך).

23. כאשר נשאל הנאשם, במהלך חקירתו הנגדית, מדוע לא השיב לשאלות שנשאל במהלך חקירותיו במשטרה, חרף החשדות החמורים שהוטחו בו, הוא שב וטען כי זכותו היא לשתוק שכן: "ככה בא לי, אני לא מאמין בשוטרים ובמשטרה, הם אמרו לי 'אנחנו נקבור אותך, נתפור לך תיקים'" (ר' בפרוטוקול, עמ' 38 שורה 33; בהמשך הדברים ציין שלא סיפר דברים אחרונים אלה גם לעורך דינו, שם, עמ' 39 שורה 5).

24. עוד טען הנאשם, בהמשך הדברים, כי עלה מברית המועצות בגיל שנה ועל כן אינו יודע רוסית - הגם שמדובר בשפה בה מדברים הוריו, סבו וסבתו - למעט מספר מילים וקללות (ר' בפרוטוקול, עמ' 39 שורה 20). כשנשאל הנאשם מדוע הוא קורץ במהלך עדותו הוא ציין "אני קורץ לאבא שלי" (ר' שם, עמ' 41 שורה 27).

ד. דין והכרעה:

25. לאחר ששמעתי את העדים שהעידו לפניי והתרשמתי מעדויותיהם, וכן עיינתי בחומר הראיות הרב שהוגש לפניי, אני מקבל את עדויות המתלוננת ועדי המאשימה ומעדיף אותן על פני גרסת הנאשם.

26. ב"כ המלומד של הנאשם מתח, בסיכומיו, ביקורת חריפה על דרך ניהול החקירה בתיק דנא, שלשיתו יש בו "יותר חורים" מתוכן. ב"כ הנאשם מיקד את ביקורתו בשני מישורים עיקריים. המישור האחד הוא מחדלי חקירה. לטענת ב"כ הנאשם, פעולות חקירה רבות, שניתן היה לעשותן, לא נעשו. כך, למשל, לא נלקחו מעתקי ט.א. מהמגבה המכני שנתפס אצל העד מר אהרונ, ולא נתפס בדל סיגריה שלטענת המתלוננת נזרק על ידי הנאשם במהלך האירועים שקדמו להתפרצות. בנוסף, לא אותרו ולא נחקרו הפועלים הערבים, מהאירועים שקדמו להתפרצות, הגם שהמתלוננת חשדה בתחילה בהם כמבצעי ההתפרצות וחקירתם היתה יכולה, לשיטתו, לשפוך אור על האירועים נשוא כתב האישום.

27. המישור השני - בו מתח ב"כ הנאשם ביקורת על פעילות המשטרה - הוא בביצוע פעולות שיש בהן לשיטתו משום שיבוש החקירה; והכל מתוך קונספציה מוטעית שלפיה הנאשם הוא מבצע ההתפרצות. לטענת ב"כ הנאשם, לא זו בלבד שמסדרי הזיהוי לעדים מר אהרונ ומר בוזגלו (9/ת 12) נערכו ללא נוכחות סניגור, בניגוד לדין, אלא שבדוחות נרשמה נוכחות של נציג מטעם הנאשם הגם שלא היתה נוכחות כזו. יתר על כן, כך לשיטתו של ב"כ הנאשם, בהתנהלות החוקרת במהלך הליכי הזיהוי הנ"ל היה משום הטייה וזיהום של עדויות הזיהוי.

28. עם כל חריפות של טענות ב"כ הנאשם אין בידי לקבל. אכן, אין זה תקין שבדוחות זיהוי נרשמה נוכחות נציג מטעם הנאשם בהיעדר נוכחות כאמור, וגם לא ברור אם נעשו כל המאמצים להבטיח את התייצבות הסניגור במסדרי הזיהוי (הגם שעל הסניגור להתייצב למסדרים כאמור תוך זמן סביר). בנוסף, במהלך חקירת התיק אמנם נתגלו תקלות שונות, לרבות בהעתקת חומרים דיגיטליים ושמירתם, ונראה כי היה מקום לנהל את החקירה באופן מוקפד ומסודר יותר.
29. ואולם, בסופו של יום השאלה הנשאלת היא מאזן הראיות הכללי, ובמקרה דנא ישנן ראיות רבות המוכיחות את אשמתו של הנאשם. שלושה עדים שונים זיהו בוודאות את הנאשם - המתלוננת, מר בוזגלו ומר אהרוני. המתלוננת אמנם לא זיהתה את הנאשם בתמונות, אך נתנה לכך הסבר ברור, ביקשה לראות את הנאשם פנים אל פנים והסבירה כיצד היא מזהה את הנאשם בוודאות כמי שהשתתף באירועים שקדמו להתפרצות.
30. בנוסף, שני עדים נוספים וניטראליים זיהו את הנאשם בקשר לאירועי ההתפרצות עצמם, והנאשם אף נצפה בסרטון בקרבת מקום ההתפרצות, כאמור בעדותו של מר מגן. גם אם אקבל את טענות ב"כ הנאשם לתקלות באשר בהליכי הזיהוי על ידי מר בוזגלו ומר אהרוני, ואף ל"זיהום" הזיהוי בדרגה מסוימת, אין בכך כדי לפסול אותם כראייה. בהקשר זה יש גם לציין כי העד אהרוני עמד בחקירתו הנגדית לפניי על זיהוי הנאשם, ובאשר לעד מר בוזגלו - נוכח התנהלותו בבית המשפט כפי שתוארה לעיל - יש להעדיף את הגרסה שמסר במהלך חקירתו במשטרה, בהתאם להוראות סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971.
31. ההצטברות הראייתית האמורה - כאשר הראיות שהובאו לפניי תומכות האחת ברעותה, משתלבות זו בזו ומחזקות האחת את השנייה - מובילה למסקנה כי יש להעדיף את גרסת עדי התביעה על פני גרסת הנאשם, אשר כשלעצמה היא גרסה תמוהה, וזאת בלשון המעטה.
32. הנאשם טען לאליבי-לא-אליבי - של שהייה אצל חמו וחמותו, אם כי בשעות שאינן בהכרח שוללות את ביצוע ההתפרצות - אך בכל מקרה נמנע מלהביאם לעדות. בנוסף, הנאשם בחר לשתוק בחקירותיו במשטרה, תוך אמירות מתחמקות ומתגרות, שאינן מתיישבות עם טענה לחפות מוחלטת. הנאשם אמנם טען כי שתק משום שהוא נ ג דבר רק בבית המשפט, אך גם בבית המשפט לא נתן הנאשם פרטים של ממש אודות מעשיו ביום ההתפרצות מעבר לטענותיו הכלליות במשטרה. זאת ועוד, התנהגות הנאשם בבית המשפט אף היא העלתה תמיהות של ממש: הנאשם צחקק כלפי המתלוננת, כשזו תיארה את סבלה מההתפרצות, באופן לא ברור ושאינו מתיישב עם טענה לחפות מוחלטת, ואף בחר לקרוץ לאביו במהלך עדותו.
33. לא זו אף זו: גרסת הנאשם הינה גרסה של כפירה מוחלטת, ועל כן הכחשתו כי לא פגש במתלוננת באירועים שקדמו להתפרצות - בהינתן האמון שיש ליתן בעדות המתלוננת - פועלת לחובתו. הנאשם אינו נותן הסבר כלשהו להתנהלותו באירועים שקדמו להתפרצות, וממילא אין ליתן אמון בהכחשתו הכללית והגורפת בהתייחס לעובדות כתב האישום.
34. ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי אין זה סביר והגיוני שהנאשם ישהה - לאחר המרדף שנערך אחריו - במסעדה המצויה כקילומטר אחד בלבד מזירת העבירה (המסעדה בה נעצר הנאשם בשעה 14:55; ר' גם המפה נ/2). ואולם, הנאשם לא נתן כל הסבר לשהותו באותה העת דווקא במסעדה המדוברת, והעובדה שנתפס בקרבת מקום יחסית לזירת העבירה אינה פועלת בהכרח לזכותו.

35. המסקנה המתבקשת הינה, אם כן, שעובדות כתב האישום הוכחו לפניי כדבעי וכנדרש. מכאן, שהוכח לפניי מעבר לספק סביר כי הנאשם הוא שביצע את העבירות בהן הואשם בכתב האישום, כאמור בפסקה 1 דלעיל, וכך אני קובע.

ניתנה היום, יום רביעי כ"ג ניסן תשע"ד, 23 אפריל 2014, במעמד הצדדים.